

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑΣ

Για την κατάργηση τῆς τελευταίας μορφῆς τῆς δουλείας, τὴν κατάργηση τοῦ Κρατικοῦ διακανονισμοῦ τῆς σωματεμπορίας—πόση ἐργασία, πόσες προσπάθειες, πόσοι ἀγῶνες σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμον.—Ἡ τάση αὐτὴ εἶχε ἀπήχηση στὴν Ἑλλάδα καὶ ποῖα;

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ποὺ πῆραν μιὰ ὀρισμένη στάση ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς κίνησης, τὸ μεγάλο μέρος τοῦ κοινοῦ ἢ τέλεια τὴν ἀγνοεῖ, ἢ γυρίζει σε μόνυφα τὰ μάτια ἀπὸ ἓνα τέτιο ζήτημα καὶ λίγους μόνο, νικώντας αὐτὴ τὴ σεμνοτυφία, κάνουν ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀντικρούζον τὸ ζήτημα, ἀλλὰ ἀπὸ ὄψη ἐσφαλμένη πού βασιζέται σὲ παρεξήγηση. Ἡ παρεξήγηση εἶναι διπλή: Πῶς δηλαδὴ κατάργηση τοῦ διακανονισμοῦ σημαίνει ἢ ἄμεση κατάργηση καὶ τῆς σωματεμπορίας, ἢ ολοκληρωτικὴ κατάργηση κάθε περιοριστικοῦ μέτρου κατὰ τῆς σωματεμπορίας.

Ἄν τὸ δεύτερο εἶναι λάθος, τὸ πρῶτο εἶναι παραλογισμός. Ἡ ὑπαρξὴ τῆς σωματεμπορίας ὀφείλεται στὴ συμβολὴ διαφόρων παραγόντων—κοινωνικῶν συνθηκῶν, οἰκονομικῶν ὄρων καὶ προσωπικῶν παραγόντων.—Ἡ ἐξαφάνισή της ἐπομένως δὲ μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ ἐνὸς συστήματος. Ἄν τὸ διακανονιστικὸ σύστημα θίγῃ τὸ φαινόμενο ἐντελῶς ἐξωτερικῶς, τὸ καταργητικὸ τὸ θίγει βαθύτερα μὲν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἔμμεσα μόνο. Μπορεῖ μόνο νὰ κατατάξῃ τὴ σωματεμπορία στὴ θέση ποὺ τῆς ἀνήκει πάλι σ' ἄλλα ἀνθρώπινα πάθη καὶ νὰ προστοιμάσῃ τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐξάλειψή της. Ἀπελευθερώνει τὸ Κράτος ἀπὸ τὸ συμβόλαιό του μὲ τὴ διαφθορά, βγάζει ἀπὸ τὴ μέση τὴν ἰδέα πὼς ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ μιὰ ἀνάγκη, καὶ ρίχνει ἔτσι τὴν πρόληψη ποὺ θὰ ἀναιροῦσε ἐκ τῶν προτέρων κάθε ἐκπαιδευτικὴ προσπάθεια ν' ἀνατραφῆ ἡ νέα γενεὰ στὴν ἰδέα πὼς ἡ ἐγκράτεια δὲν εἶναι ντροπὴ, οὔτε πράμα βλαβερὸ ἢ ἀδύνατο—πὼς ἡ ἠθικὴ εἶναι μίᾳ γιὰ τὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα—καὶ πὼς ὁ ἄντρας δὲ σώζεται ἀπὸ τὴν ταπείνωσις ποὺ ὑφίσταται κατεβαίνοντας σὲ χυδαῖο ἐπίπεδο μὲ τὸ ὅτι εἶναι ἄντρας.

Μὲ τὸ σύστημα τοῦ διακανονισμοῦ τὸ Κράτος ἀντικρούζει μόνο ἓνα τμήμα τῆς σωματεμπορίας—τις καταγγραμμένες γυναῖκες.—Τὶς κλείνει μέσα στὸν κύκλο τῆς διαφθοράς, τάχα γιὰ νὰ τὶς ἐπιτηρῆ. Πὼς καὶ μέσα στὸ στενὸ αὐτὸ κύκλο δὲν πετυχαίνει τὸ σκοπὸ του, δείχνει τὸ γεγονός ὅτι οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν παύουν νὰ μεταδίδουν ἀρρώστειες, οὔτε τὴ δημοσίᾳ τάξῃ νὰ προσβάλλουν, ἀλλὰ γίνονται ἀκριβῶς ἀσφαλὴς ἐστία μόλυνσης καὶ διαφθοράς. Μὲ μιὰ λέξη τὸ Κράτος περιορίζει ἓνα ἐλάχιστο τμήμα τοῦ φαινομένου, ἐπισημοποιεῖ τὴ διαφθορὰ καὶ δὲν καταβάλλει καμμιὰ προσπάθεια γιὰ τὴν ἄρση τοῦ κακοῦ, τὴν πρόληψή του, τὴ θεραπεία του.

Τὸ καταργητικὸ σύστημα, (abolitionisme) ἀντίθετα, ἀντικρούζει τὴν κατάστασις τῆς σωματεμπορίας σ' ὅλη της τὴν ἔκτασις καὶ ἀπλώνει τὴν ἀντίδρασις σ' ὅλο της τὸ μέτωπο.

Ἡ εἰδικὴ ἐπίβλεψη τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν στοὺς δρόμους καταργεῖται καὶ ὑπάγεται στὴν ἐπιτήρηση δημοσίας τάξεως. Ἡ ἐπίβλεψη ἔτσι γίνεται ὄχι μόνο πλατύτερη, ἀλλὰ καὶ αὐστηρότερη. Λεῖπουν οἱ ἐξαιρέσεις ποὺ τὸ παλιὸ καθεστῶς ἀναγκάζονταν νὰ κάνει γιὰ τὶς καταγγραμμένες, ἐπειδὴ ἀναγνωρίζοντας τὸ ἐπάγγελμά τους, ἔπρεπε νὰ τοὺς παρέχῃ καὶ κάποια ἐλευθερία γιὰ τὴν ἐξάσκησή του.

Τὸ μεγάλο ὅμως λάθος τοῦ διακανονιστικοῦ συστήματος, ποὺ θὰ λείψῃ μὲ τὸ καταργητικὸ, εἶναι: ἡ συνιαύτιση ἰατρειῶν καὶ ἀστυνομίας.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ διακανονισμοῦ, στηριζόμενοι στὸ ὅτι οἱ γυναῖκες μόνο μὲ τὴ βία δέχονται τὴν ἰατρικὴ ἐξέτασις, συμπεραίνουν ὅτι ἄμα παύση ἡ βία, καμμιὰ δὲ θὰ πηγαίνει στὸ γιατρό. Εἶναι φανερὸ πὼς αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ κάνει τὴν ἰατρικὴ ἐξέτασις ἀνυπόφορη, εἶναι ἡ βία, ἡ χροιά τῆς ποινῆς, ποὺ δίνεται σ' αὐτὴ. Καὶ ποῖο εἶναι τὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀστυνομικῆς ἰατρικῆς ἐξέτασης; Ἡ ἐπιτήρηση ἐνὸς ἐλάχιστου μέρους τῶν μολυσμένων, ἐπιτήρησης τοῦ ἀπὸ τὴν ἀντίδρασις τῶν γυναικῶν δὲν μπορεῖ κἄν νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Μένουν ὅμως πάντα ἀπ' ἔξω οἱ ἄνδρες, οἱ ἀνήλικες (τὸ πῶς πρόσφορο ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἀφροδισίων νοσημάτων), καὶ οἱ λαθραίες, (ποὺ εἶναι πάντα περισσότερες ἀπὸ τὶς καταγγραμμένες).

Τὸ καταργητικὸ σύστημα προϋποθέτει τὴν ὑπαρξὴ ἰατρειῶν, ὅπου θὰ παρέχεται δωρεάν, ἢ μὲ μικρὴ ἀμοιβή, κάθε ἰατρικὴ βοήθεια. Τὰ ἰατρεία αὐτὰ, ὄχι μόνο θὰ εἶναι τέλεια χωρισμένα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ καὶ ἡ θεραπεία θὰ γίνεται ὑπὸ ἐξμύθειαν. Ἔτσι, ὅταν ἡ θεραπεία χωριστῆ ἀπὸ τὴν ἠθικὴ, ὅταν ἐκεῖνος ποὺ πάσχει ἀπὸ ἀφροδισία νοσήματα παύσῃ νὰ θεωρῆται ἐγκληματίας, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐλπίζῃ πὼς ἡ ἰατρικὴ ἐπίβλεψη θὰ φέρῃ καλὰ ἀποτελέσματα. Ὁ ἄρρωστος τότε θὰ ἀφεθῆ στὴ φυσικὴ του τάση πρὸς τὸ γιατρό, τὴν ἰατρειά.

Γενικὰ ὡς τώρα, ὁ κρατικὸς διακανονισμὸς δὲν ἀντιμετώπιζε τὸ πρόβλημα τῆς σωματεμπορίας. Δὲ ζήτησε νὰ τὸ καταπολεμήσῃ, ἀλλὰ περιορίστηκε στὴν καταπίεσις καὶ ρύθμισις ἐνὸς μέρους τῆς ἐκφανοῦσής του. Στὸ ἐξῆς μὲ τὴν κατάργησις θὰ γίνεται τὸ ἀντίθετο. Οἱ ἐλευθέριες γυναῖκες θὰ εἶναι, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι διεφθαρμένοι, ἐλεύθερες νὰ ζήσουν ὅπως θέλουν. Θὰ περιορίζονται ὅμως σὲ κάθε βῆμα ἀπὸ τοὺς φραγμοὺς τοῦ νόμου καὶ θὰ στερεῶνται τὴν ἀναγνώρισις καὶ τὴν προστασία τοῦ Κράτους. Ὁλη ὅμως ἡ προσπάθεια καὶ ἡ κύρια φροντίδα, θὰ στραφῆ πρὸς τὴ βασικὴ καταπολέμησις τοῦ κακοῦ. Διὰ τῆς ἀνατροφῆς θὰ τεῖνῃ νὰ ἐλαττωθῆ ἡ ζήτησις καὶ μὲ τὰ Homes, μὲ τὴν προστασία τῶν νέων κοριτσιῶν, μὲ τὴν παροχὴ ἐργασίας, μὲ τὴν κατάργησις τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς καὶ τὴν καταδίωξις τῶν μεσαζόντων προσώπων, θὰ καταπολεμηθῆ ἡ προσφορὰ.

Παντοῦ τὸ σύστημα τοῦ κρατικοῦ διακανονισμοῦ, ἔχει δείξει τὶς ἀδυναμίας του. Τὸ τελευταῖο γυναικεῖο συνέδριο ἐσύστησε σὰ γυναικεῖα σωματεῖα τῶν διαφόρων κρατῶν τὴν προσπάθεια νὰ τὸ καταπολεμήσουν.

Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρακτικὴν τοῦ ἀποτυχία ὁ λόγος ποὺ πρέπει νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐξαφάνισή του, εἶναι ὁ μεγάλος ἠθικὸς λόγος. Οἱ σύγχρονες ἀνθρωπιστικὲς ἀντιλήψεις δὲν ἀνέχονται τὴ δουλεία αὐτὴ ποὺ λέγεται κρατικὸς διακανονισμὸς, καὶ κανένας ἀκόμα λόγος σκοπιμότητας (ἀν ὑπῆρχε), δὲ θὰ δικαιολογοῦσε τὴ διατήρησις ἐνὸς συστήματος, ποὺ προσβάλλει κάθε αἰσθητικὴ δικαιοσύνης, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Ὁ Σ. Ε. Α. Γ. ζητεῖ τὴν ἄμεση κατάργησις τοῦ κρατικοῦ διακανονισμοῦ, ὄχι τὴ βαθμιαία κατεῖθυσθῃ πρὸς αὐτὴ, γιατί φρονεῖ πὼς ὅταν ἓνα σύστημα ἀποδειχθῆ σάπιο, πρέπει ν' ἀφεθῆ νὰ πέσῃ μ' ὅλο του τὸ βάρος. Κάθε προσπάθεια ἐπιδιορθωτικὴ εἶναι βλαβερή, γιατί καθυστερεῖ τὴν πτώσις αὐτῆ.